

کیانیان:

ما زمان آقای خاتمی از طرف خانه سینما از کمیته اسکار دعوت کردیم که به ایران بیایند و ارتباط برقرار شود. می‌دانید برای ما چه کادو آورده بودند؟ پروژکتور! فکر می‌کردند اینجا همان جایی است که نخل‌ها و شترها هستند. چون مدیا آنجا این را ساخته است و آنها برای ما پروژکتور آورده بودند، وقتی آنها را برای گردش در شهر بردیم و موزه سینما را دیدند که ما تقریباً به اندازه عمر سینمای آمریکا اینجا سینما داشتیم، حیرت کردند

درجه یک از اهالی فرهنگ و هنر منتقل می‌شود که می‌تواند حل مسأله کند، گشایش‌های مرئی ایجاد کند و اتفاقاً نظام سیاسی و طیف خیلی وسیعی از نیروهای اجتماعی و حتی سیاسی ذی‌نفع آن اتفاقات خواهند بود. چون اساساً این فضای اجتماعی و سیاسی که البته به نظرم دوقطبی نیست ولی دوقطبی نمایانده می‌شود و یکسری از نیروها می‌خواهند آن را تشدید کنند، به ضرر تمام کسانی است که سوار کشتی ایران هستند و نهایتاً ممکن است به خشونت بینجامد و احتمالاً زندگی و امنیت ما و فرزندانمان را تهدید جدی خواهد کرد و امیدی به آینده نخواهد بود. ایران وابسته به این است که با همبستگی طیف هرچه متکثرتری از نیروها، انواع و اقسام حل مسأله در سطوح مختلف در دستور کار قرار بگیرد.

● **کیانیان:** و یک چیز دیگر و آن هم فهمی است که باید در مدیران، ارگان‌ها و وزارتخانه‌های ما ایجاد شود. مثلاً نیروی انتظامی که می‌داند فرهنگ باعث کم شدن دزدی، قتل و جنایت، قمه‌کشی و... می‌شود، پس چرا کمک نمی‌کند. من می‌گویم به جای اینکه شما ناجی هنر داشته باشید، ناجی هنرستان را واقعاً ناجی هنر بکنید یعنی ناجی من، ناجی هنرمندان. آن بودجه را اینجا خرج کنید و ببینید که در شهر چقدر دزدی، قمه‌کشی و خشونت کم خواهد شد.

● **جلالی‌پور:** تقریباً تمام نهادهای عمومی می‌توانند بخشی از هزینه بخش فرهنگ و رسانه و آموزش‌شان را به اهالی مستقل هنر بدهند که اتفاقاً خیلی مؤثرتر است. ● **کیانیان:** نکته بعدی که نباید فراموش کنیم کودکان و نوجوانان هستند. در مدارس ما از

هنر خبری نیست. در صورتی که این همه دانشجوی هنر داریم. آقای وزیر آموزش و پرورش از این لشکر بیکار حمایت کنید، آنها را به مدارس، کودکان‌ها و دبستان‌ها بیاورید که تئاتر اجرا کنند، فیلم نشان بدهند و گروه‌های تئاتر ایجاد کنند. گروه تئاتر یک خصلتی دارد که بعد از مدتی شبیه خانواده می‌شود یعنی تمام افراد گروه به یکدیگر عرق پیدا می‌کنند حتی از عرق خونی هم بیشتر. ● **جلالی‌پور:** یک پیوند اجتماعی ویژه می‌شود.

● **کیانیان:** بله بین خودشان. من این را در محله امامزاده یحیی در دوره‌ای تجربه کردم. آنجا پراز مهاجر و خانه‌های کوچک فساد و دزدی و... بود. ولی یک خانه هم هست به نام خانه کاظمی‌ها که شهرداری در آن دوره، آنجا را درست کرد، خیلی هم زیباست. اما الان کارکردی ندارد. من در دوره‌ای توانستم با تعامل با بخشی از شهرداری فعالیت‌هایی انجام بدهم. دوستانی هستند که برادر بزرگ من هم جزو آنهاست و نام‌شان «بنیاد نمایش کودک» است یک سمن خودساخته است. من موفق شدم این گروه را در آنجا مستقر کنم و آنها با بچه‌های آن منطقه گروه تئاتر درست کنند. گروه تئاتری که درست شد باعث شد آن بچه‌ها پاسدارهای عفت آن منطقه بشوند. یعنی اصلاً اجازه نمی‌دادند کسی بخواند به کسی چپ نگاه کند چون محله را از خودشان می‌دانستند. برنامه‌های مفصل‌تری داشتیم اما با تغییر مدیریت باز دوباره همه چیز تعطیل شد.

● **جلالی‌پور:** شما به تأثیرات مثبت تئاتر و سینما در خیر همگانی در داخل ایران اشاره می‌کنید. من فکر می‌کنم ایران خوش‌آبیه نمی‌شود مگر اینکه در سطح منطقه و در سطح جهانی هم ذی‌نفعان رشد و امنیت ایران زیاد شود. یکی از مؤثرترین ابزارهای چنین هدفی جهانی شدن محصولات فرهنگی ایران از جمله سینماست. سینمای ما مخاطب جهانی خوبی پیدا کرده بود ولی آن هم ظاهراً در سال‌های اخیر افول کرده است.

● **کیانیان:** خب تا زمانی که ما سینمای اجتماعی داشتیم برای دنیا هم حرف داشتیم، همین در دنیا حرفی نداریم. هر دولت چقدر خرج می‌کند که در جهان چند کلمه مثبت راجع به او گفته شود؟

● **جلالی‌پور:** روایت جهانیان نسبت به آن عوض شود که مهم‌ترین سرمایه ملی است.

● **کیانیان:** خب این کار را سینمای ایران که مفت و مجانی داشت انجام می‌داد.

● **جلالی‌پور:** و هیچ مدیومی به اندازه سینما نمی‌تواند این کار را انجام بدهد.

● **کیانیان:** بله و مثلاً فرض کنید آقای کیارستمی

تمام این احوال یک عده از بازیگران، طراحان و کارگردانان از تئاتر ارتزاق می‌کنند. این عده را خانه تئاتر می‌شناسد خب باید کمک‌شان کند و روی پای خودش بایستد، کار کند نه اینکه خانه‌نشین شود. به جشنواره‌های آزاد اجازه بدهیم. در همین مجامع تئاتری که هستند اجازه بدهیم هر کسی می‌خواهد جشنواره اجرا کند چون جشنواره‌ها باعث رشد تئاتر می‌شود و خیلی‌ها هستند که حاضرند جشنواره خصوصی برگزار کنند. به آنها اجازه بدهیم، نمی‌خواهد کمکی کنیم فقط چوب لای چرخ‌شان نگذاریم. این هم یکی از راه‌هاست.

● **جلالی‌پور:** بقیه هنرها هم جشنواره‌های مستقل داشته باشند.

● **کیانیان:** بله خب. من چون تئاتری و سینمایی هستم این طور می‌گویم. چند سال پیش من و آروند دشت‌آرا طرحی داشتیم برای پارک دانشجو و گفتیم شما حتی یک ریال خرج نکنید و ماهانه اینقدر هم بگیرد. همه گفتند به به و چه چه ولی انجام نشد. بعد چه اتفاقی افتاد؟ این افتتاحی که جلوی تئاتر شهر درست کردند. خب آن افتتاح را باید برچید. در طرحی که ما داده بودیم خودبه‌خود موضوع آلودگی به مواد و... حذف می‌شد. هنوز هم طرح ما هست و می‌توانیم آن را ارائه بدهیم. من گروهی را پیدا کردم که مهندس هستند و تم‌پارک می‌سازند. تم‌پارک‌هایی که الان در تهران هست را آنها ساختند و پولی هم نمی‌گیرند. می‌گویند ما این تم‌پارک را می‌سازیم دو، سه سال با ما و بقیه را هم به خودشان می‌دهیم. من اینها را پیش آقای طاهری رئیس تئاتر شهر آن زمان بردم و گفتم بفرمایید حتی یک ریال هم خرج نکنید، اینها کل پارک دانشجو را می‌کنند تم‌پارک تئاتر، بخشی از طرح‌ها را من دادم و بخشی را هم خودشان دادند. گفتند چه عالی اما باز هم اتفاقی نیفتاد. همچنان این طرح‌ها موجود است. دو شورای شهر سابق پارک دانشجو را به تئاتر شهر داد یعنی وزارت ارشاد می‌تواند تئاتر شهر و پارک دانشجو را تبدیل به یک مکان فرهنگی کند. قرار هم نیست پول بدهد. خب چرا این کار را انجام نمی‌دهد؟ هر لحظه شما خواستید من در خدمت شما هستم بیاییم طرح‌هایمان را بدهیم. بعد فهمیدیم که یک دوره‌ای می‌خواهند دور تا دور پارک دانشجو را شیشه ضدگلوله بگذارند. خب چرا! گفتیم مگر آنجا تیراندازی می‌شود؟ بعد فهمیدیم که یک آقا زاده شیشه ضدگلوله وارد کرده است. خوشبختانه این طرح از بین رفت.

● **جلالی‌پور:** من جزو مدیران فرهنگی نیستم ولی حتماً پیشنهادهای شما را منتقل می‌کنم و شک ندارم که اگر حکمرانی در حوزه فرهنگ کمی مشارکتی تر شود، انبوهی از پیشنهادهای